

„, Ezért nincs is pokol Szerápión, ha magadban kioltod.”

Sokan vagyunk a Bokorban, akik hallgatunk, bár kínlódjuk a szeretetlen, minősítő, olykor gyűlölködő hangokat. De amíg felháborít az ilyen hang, tudnunk kell, hogy bennünk is „van még, mit lángra lobbantson”. Ezért hát kezdjük a tisztítást önmagunkon. Daninak igaza van, amikor a testvéri kontrollt megelőzően, elsődlegesen az önkontrollra bízta.

(Sokáig gondolkodtam: írjak, ne írjak. Most is bizonytalan vagyok. Egy, ami írásra indított mégis: szeretnék valamit törleszteni a „békítő hang” melletti kiállítás területén elkövetet mulasztásaim terén.)

Szeretni akaró szándékkal: Bóta Tibor

Éva: *Együtt mentük el és a buszmegállóban beszélgettünk, amikor jött a busz és ő (Gyurka) a mondat felénél felszállt a buszra és elment. Hát ez azért sok – gondoltam. Megvárhatta volna a következő buszt, hogy befejezze a mondatot Sárinak pedig azt mondtam: nézd, te ismered, mondd meg neki, hogy én ennek a mondatnak a másik felét is hallani szeretném. Így kezdődött a tényleges kapcsolat.*

.. *...Sajnos a megismert Bokor-tartalmak nem élnek bennem már olyan dübörgő erővel, hogy hirdetni tudjam "akár alkalmas, akár alkalmatlan". Bokorbeli életem már tiszta haszonélvezés. Talán nem éltem meg igazán, nem vált vérré bennem...*

....*Nem azt mondta: Gyertek, ha van kedvetek, hanem: Ezt csináljuk meg! Nem lehetett nemet mondani. Ez a karizmatikus ember..... és akkor .. elindul az ember és egyszer csak ott egy fal, és ahogy közelebb megy hozzá látja, hogy csak köd.*

FARKAS ISTVÁN

RIPORT BOKROSOKKAL... IDŐTLENÜL HATÓ KEZDETI IMPULZUS

„...a világmindenség egymástól függő események dinamikus szövege. Egyik tulajdonsága vagy alkotóelme sem tölti be az egészet fenntartó alapzat szerepét; mindegyik a többi

alkotórész tulajdonságainak következménye...” Fritjof Capra

Szikrázott a téli nap a Városligetre leesett vastag havon. Csak néhány kutyasétáltató mászkált délelőtt a kopasz platánok alatt. A nyomok már össze-vissza szabdalták a szűz havat, de az úttest fehér volt még, mert napok óta tartotta magát a fagy. Beljebb, a Damjanich utcában már minden fekete volt és latyakos a sózástól. A hangulat is más volt. Valahogy fázósabb, mert a nap ide már nem süttött be. Tudtam róla, mert egy ablakot éppen becsuktak a hatodikon és egy pillanatra felvillant a tükröződése, de csak közvetve érintett. A fénye ott volt, de a melege – az a kevés – már nem. A kétudvaros, gangos ház régi emlékeket idézett fel bennem, amíg vártam, mert Éva leszaladt valahová – kicsit korábban érkeztem.

Udvariasan vezetett be a lakásba, majd a kis kuckójába. Gyurka bácsi Óbudavári odúja jutott eszembe. Csak, ami szükséges... És, egy számítógép. Csönd volt és nyugalom. Egy kicsit még rendeztettem a diktafont és közben lényegtelen dolgokról fecsegetem, majd lassan lecsendesedett minden bennem is.

Próbáljunk meg először arról beszélgetni, hogyan jelent meg Nálad az a kezdeti impulzus, ami a mai napig eltartott, és ami újra és újra felújul az évek, évtizedek során. Hogyan kezdődött Neked az a nagy kaland az életedben, amit ma már Bokornak nevezünk?

Nehéz már a közösségben. Amikor valaki mély hangon zárt szájjal beszél – úgynevezetten elmélyülten imádkozik – akkor semmit sem hallok a készülékkel – kezdte Éva és rögtön magamra is vettem, hiszen mély hangon sokszor zárt szájjal szoktam dörmögni főleg akkor, ha úgy érzem, valami fontosat mondok. Persze nem így indult - folytatta. 14 éves koromban, 48-ban kezdődött az egyetemisták által létrehozott cserkészeknél, az utolsó két évükben, mielőtt feloszlatták őket. Lelkiatya szükségessége, Sík Sándor versek a tábortüznél, önévelés, Franklin naptár, lelkigyakorlatok és minden szép és jó, ami ezzel kapcsolatos. Ott értettem meg, hogy nem a szemüveg számít, ami nagyon zavarta a hiúságomat, hanem az, hogy ember légy. Gresz Sári, aki ennek a csapatnak tagja volt, épp Szegeden járt egyetemre és ott találkozott Gyurkával, aki az egyetemi lelkész volt. Ez abban az időben volt, amikor Kolakovits jött Rómából. Sári az első csoportszervezésben már benne volt. Közben a cserkészetet feloszlatták, de egy tízfős mag együtt maradt és ezt Sári, mikor Pestre visszakerült készen találta egy csoport megszervezéséhez. Az egész csoport Juhász Miklóst választotta lelki-atyjának. Szóval hihetetlen jó közegbe kerültem, amit akkor igazából még fel sem fogtam. Talán ötven táján volt egy nyári lelkigyakorlat. Profi módon volt megszervezve,

mert akkor már bujkálni kellett – minden nap más helyen, váltott előadókkal. Gyurka feljött Debrecenből és a teológiai részt vezette. A Szent Háromságáról beszélt. Mai napig emlékszem a szavaira, azt mondta: „A Szent Háromság olyan, mint egy kör, amihez a mi életünk érintő egyenesként közelít. Halálunkkor találkozik vele abban a pontban, ahol érinti.” Rónay György beszélt a keresztény irodalomról, Forrai István szervezte a zenei részt, szóval rendkívül nagy hatással volt rám ez a lelki gyakorlat. Így indult el az egész. Itt találkoztam először Gyurka bácsival. Aztán a kapcsolat megszakadt, de úgy érzem ez volt az a kezdeti impulzus, ami aztán megadta a folytatásnak is a lendületet. Aztán gyorsan férjhez mentem. Bár Debrecenben tanára volt, férjem nem nagyon kedvelte Gyurkát, hiszen ugyanolyan erősakarátú, határozott ember volt ő is és ez az egész valláskérdés nem is érdekelte.

61-ben folytatódott a „kaland”, amikor a szüleimnél voltam Mátyásföldön és Gyurka éppen ott helyettesítette a mátyásföldi papot. Egy teljesen szokványos vasárnapi gyónásra bementem a gyóntatószékbe, ahol éppen ő gyóntatott. Nem tudtam, hogy ő az, és ott, egy teljesen szokványos gyónás alatt valami olyan Szentlélek élményem volt, mintha kézzel fogható tömörségben ott lett volna és ott áramlott volna. Amikor kijöttem és letérdeltem imádkozni, csak ezt tudtam kérni: édes Istenem áldd meg ezt az embert, mert érzem, ő mindenképpen a Te küldötted. És az az érdekes, hogy Gyurka is emlékezett később erre a gyónásra.

Elhallgattunk. Még ennyi idő után is érezhető volt annak a találkozásnak a hatása itt, most, köztünk.

64-ben folytatódott, amikor szintén egy vasárnap Gábor fiammal voltunk misén és akkor kijött Gyurka és egy mellékolárnál kezdett misézni. Nem ismertem meg, de éreztem, hogy nekem át kell mennem ahhoz az oltárhoz, ahhoz a paphoz és miséhez. Gábor fiam nem értette. Korábban beszélgettünk arról, hogy a hangyák az illatuk alapján találják meg egymást, így csak odasúgtam neki: „Tudod, az illatút”. Akkor sem értette és nem is kérdezett semmit, de jött. A mise után bementem a sekrestyébe és eléje álltam: Bulányi Györgyöt keresem – mondtam. Meglepődött, mert nem ismert meg. Akkor már nagyon óvatos volt, mert akkor voltak azok az élményei, hogy ismerősei átmentek az utca másik oldalára, ha meglátták. Megadta a Tempó telefonszámát és kért, hogy ne mondjam meg a nevemet, ha keresem, csak annyit, hogy én vagyok a négygyerekes Évike. Engem féltett, de nem értettem, nem tudtam mire vélni a viselkedését. Bizalmatlanságnak vettem és úgy döntöttem, hogy akkor én ezt nem erőltetem. Két év múlva Greszéknel

találkoztunk újra, amikor már ez a nagy óvatossága kezdett csökkenni. Együtt mentük el és a buszmegállóban beszélgettünk, amikor jött a busz és ő a mondat felénél felszállt a buszra és elment. Hát ez azért sok – gondoltam. Megvárhatta volna a következő buszt, hogy befejezze a mondatot Sárinak pedig azt mondtam: nézd, te ismered, mondd meg neki, hogy én ennek a mondatnak a másik felét is hallani szeretném. Így kezdődött a tényleges kapcsolat. Adott időpontot, itt lakott a Nagy Lajos király úton és elmentem hozzá beszélgetni.

Ez a történet nekem ténylegesen arról szólt, amit gondoltam és kértem, hogy beszélj róla. Egy kezdeti impulzusról, ami egy ajándék egy ember életében. Ahogy mondtad: nem tudom mi lett volna velem, ha nem találkozom a cserkészekkel. És aztán sorban a többi, mintha kézen fogva vezettek volna egy másik dimenzióban, mert közben a hétköznapi életed zajlott: férjhez mentél, gyerekeid születtek, dolgoztál, stb. Az a bizonyos érintő elindult a kör felé.

Igen. Akkor egyszer megkérdezte, mondd, miért kell neked négy gyerek mellett dolgoznod? Jó kérdés volt, de hát éppen a négy gyerek miatt kellett dolgoznom. Akkor költöztünk ide, ebbe a nagy lakásba, ami százhusz négyzetméter és férjemmel azt terveztük, hogy átalakítjuk, és olyan fizetővendég szobákat alakítunk ki, ami akkor divat volt, hogy a fizetésünket kiegészítsük. Egy bökkenő volt, hogy nem volt rá pénzünk. Akkor elmondtam Gyurkának, aki egy kis gondolkodás után azt válaszolta, hogy ő ad hozzá kölcsönt. De, kérdeztem, mi lesz, ha nem tudjuk visszafizetni? Akkor száradjon a te lelkeseden, hogy más nem kaphat belőle – mondta. Otthon megbeszéltem és anyámék vállalták a garanciát. Nem adta egyben ide a pénzt, hanem mindig csak annyit, amennyire szükség volt. Ez volt a segítsége ahhoz, hogy itthon maradhassak a gyerekekkel, hogy ne kelljen elmennem dolgozni. A havi törlesztés adta az alkalmat arra, hogy hónapról-hónapra találkozzunk. Akkor, 68-ban született Kati lányom is és akkor már elkezdődött a csoportok szervezése is: Terikének, Jóskának mutatott be. Amikor a vendégszoba kész lett meghívtam az ismerőseimet és Gyurkát is egy kis vacsorára. Ildi kolleganóm volt a kórházban és ő segített nekem a vacsorakészítésben. Itt ismerkedtek össze. Együtt mentek el... És a dolog ismét körbe ért. Elindult egy újabb érintő a kör felé. Az Ildi is megragadt.

Ahogy hallgatlak, minden olyan simának, gördülékenynek tűnik, így elmesélve. Nem voltak ebben mégis buktatók? Persze minden olyan lépés, ami átmenetileg elválasztott téged ettől az úttól ilyen akadály volt, amit, ha nem is tudatosan, de egy

észrevétlenül működő vonzás hatására legyőztél. Azért mégsem lehetett ennyire sima.

Persze, hogy nem volt. Nem is kicsik voltak a zökkenők. Csak egyet említek, ami talán a legnagyobb volt. A férjem féltett. Nem volt benne, látta a világot és feltett, féltette a családot és nem engedélyezte a csoportba járást. 70-ben elment Olaszországba dolgozni, és megígértem neki, hogy Gyurkával csoportos munkában nem fogok részt venni. Gyurka bácsi körül létrejött egy nőkből álló csapat az úgynevezett hölgykoszorú: Andi, Ildi, néhány szerzetesnő, egy nagyon jó kis közösség. Később kiderült, hogy az egész miattam volt, mert a többiek már mind valamilyen csoportot vezettek. Amikor férjem visszajött megmondtam neki, hogy ha Bulányival valami baj lesz, én akkor sem fogom azt megúszni akár csoportban vagyok, akár nem, mert ahol őt nyilvántartják, ott nyilvánvalóan minden kapcsolata is fel van vésve. És akkor legyintett egyet: „menj, ahová akarsz” - mondta. Persze azt tudni kell hozzá, hogy én is mindent lehetővé tettem számára, amit csinálni szeretett volna. Így kerültem az Öregek II. csoportba, 71-ben.

Nagyon furcsa, hogy ezek az események, amiket felsoroltál, mint meghatározó pontjait annak a bizonyos kezdeti lendület indította folyamatnak, csupa olyanok, amik mellett gond nélkül el is mehettél volna. Kellott ott lenni valamiféle külön figyelemnek, kíváncsiságnak részedről. Olyasmire gondolok, mint ami a magvető példabeszédben szerepel. Nem az útszélre gondolok, hanem a köves talajra és a bozóra. Mintha az egész ezt megelőző életed erre a magra készült volna fel, vált volna a próbák során jó földdé ennek a magnak a számára. Nem te csináltál valamit és nem is Gyurka bácsi, hanem lassan – mindennek ellenére és mellett – elkészültetek erre a találkozásra, erre az együttműködésre, aminek az eredménye, jelenlegi Te magad, most erről beszámolsz nekem.

Igen. Ehhez hozzá tartozik az is, hogy Gyurka egy nagyon erős, meghatározó személyiség volt. Őt nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Vagy azonnal követte valaki, vagy vissza-vissza tért hozzá, amíg végül bele nem akadt, vagy messze elkerülte miután találkoztak. Személyes vonzásával szedte össze az embereket. Az eredmény azzal a személlyel is összefüggött, akivel találkozott.

Ugyanakkor ezekből a nagy személyes vonzásokból idővel, néha nagy személyes taszítások származtak, de talán ez is törvényszerű, hiszen mellette nőttek fel és idővel megtalálták a saját útjukat. Sok sértődés, megéyebek, de ez talán már sokkal később volt.

Módszerei nem voltak kíméletesek. Emlékszem Szigetszentmiklóson a fűtetlen templomban képes volt a dermesztő hidegben fél órát is prédikálni! Akkor még az egész abszolút katolikus alapon folyt. A Hűségimában hangsúlyos volt az egyházhűség: „Ígérem, hogy hűséges leszek Egyházadhoz, tőle kaptam mindent. Átala Ismertelek meg Téged, Jézusom Mindig a Te arcodat keresem benne, és egész életemet szolgálátára szentelem.”

A KIO szemlélete hihetetlenül felszabadított engem. Egyszer valamilyen ünnepre lapokat írt mindenki neki és ezt összeállítva adtuk át ajándékként. Én azt írtam, hogy amit neki igazán köszönhetek az a lelkiismereti szabadság. Otthoni neveltetésemben minden valódi probléma megoldása a pap volt. Meg kellett vele beszélni, és amit ő mondott az úgy volt. Ez alól szabadított fel, de egyben nagy felelősséget is adott. A szabadsággal együtt jár a felelősség. Nem mondhatok akármikor, akármiről, akárkinek és nem is szaladhatok máshoz a válaszokért. Ha rosszul, rosszkor vagy rosszat mondtam, azzal nekem kellett számolnom és kijavítanom, valahogy rendbe tenni. És hát az egész szemléletváltozás, a KIO...

Nézzük most meg, hogyan alakult a kezdeti lendület hatása akkor, amikor már csoportban voltatok. Nyilván változott a csoport, elmentek, jöttek újak és ez rendszerint – úgy tapasztaltam – nehézségekkel jár együtt, próbára teszi a csoport összetartozási érzését és új feladatokat ad: bevezetni egy újat a formális dolgokba, a fogalmakba, elősegíteni a megnyílását, stb. Hogyan segítette azt az alapelveket, ami egyik cél is volt mindig a Bokorban, hogy mindenki szedje össze a maga tizenkettőjét.

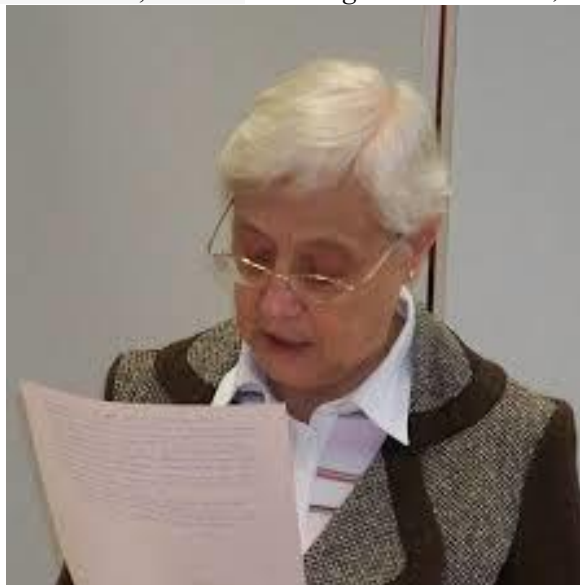
A kezdeti – cserkészből maradt – társaságból sohasem lett Bokor társaság. Csak egy házaspár maradt, majd azok is kimaradtak. Nemcsak a kimaradás és az újak a probléma egy csoportban, hanem például valaki nagyfokú süketsége is. Emlékszem volt olyan lelkigyakorlat, amelyen fölvaltva ültünk mellette – már a nagyothalló mellett – és felvaltva írtuk a lényeges mondatokat számára. Igen, változott az Öregek II is. Gyurka bácsi otthagya és Andi vette át a vezetését. Aztán Andi meghalt és átvették Karcsiék, akik aztán szintén meghaltak. Azóta hivatalosan nincs vezető. Imre a lelki összetartó az adminisztratív dolgokat meg én csinálom. Ezek óriási veszteségek voltak. Ugyanakkor fluktuáció is volt, bár az még Gyurka idejében. Akkor jöttek például Marci és Éva, akik hihetetlen gyorsan belenőttek a csoportba. Ők azok, akiket láttam igazán felnőni és elmélyülni. Nyilván az életük segítette ezt, de talán a csoport is. Náluk nyilvánult ez meg számomra a leghatározottabban.

Azt mondd, hogy láttad őket belenőni, felnőni és elmélyülni. Lehetséges ezt a csoportozást úgy csinálni, hogy ne látsódjon semmilyen változás valaki életében? Szerintem lehetetlen, hogy ne hasson valakire és a körülötte lévőkre és a világra az a hosszú, éveket tartó küzdelem, ami a csoportozással együtt jár. Ha nem hat, akkor valami gond van ezzel a csoportba járással.

Érdekes. Igen, így van. Mégis vannak olyanok, akik már eleve felnőttek voltak és úgy jöttek közénk. Például Imre. Persze mondhatod, hogy a papok más eset, de talán még az ő szemlélete is változott. Andi is egy nagyon erőteljesen két lábon álló valaki volt. A sok életbeli megpróbáltatás biztosan változtatott rajta, de számomra nem látszott meg kifelé, mert mindig is érettként tudtam felnézni rá.

Jöttek-e újak, kívülről. Valaki gyereke, vagy csak valakinek az ismerőse. Hogyan maradt fenn a csoport a sok változás ellenére?

Mindenkinek, aki jött hozzánk volt valamilyen katolikus előélete. Olyan nem jött, aki csak úgy beesett – ha erre gondolsz. Fiatalok nem jöttek. Valaki gyereke sem. Nem is szerencsés, ha a gyerek ott van, amikor például közgyónás van. Zoliék jöttek, akik fiatalok. Ők kérték, hogy közénk járhasanak, mert Marciékhoz kötődtek. Vidékről jönnek négyszer vagy ötször egy évben és mindig vagy egyik vagy másik, ritkán együtt. Valahogy így alakul most az életük, nyilván a gyerekek miatt. Ők érzik is ezt a feszültséget, már hogy mi öregek vagyunk hozzájuk. Nekünk viszont nagyon jó, mert friss levegőt hoznak, amikor jönnek. Gabi egy nagyon sokoldalú és határozott személyiség és Zoli is. Ismered nyilván Gabi ajánlóit a Bokortévén. Közvetlenek, természetesek, érzékenyek a dolgokra. Nagyon jó, hogy ott vannak. Van egy Vegyesnek nevezett csoport is, amit annak idején Andi vezetett, de nagyon sokan kihaltak belőle. Azt mondtam Imrének: tudod mit, eljövök én is hozzáatok. Azóta oda is járok. Így vagyunk ott nyolcan. A másikban, az Öregek II-ben 9-en. Az én leadó csoportomban már csak négyen, kiháló korban. Azért vagyunk együtt, mert az egyedüllét miatt szükség van egy kis egymásra irányuló szeretetsugárra. A hűség számomra megélésre kötelező fogalom.

Szeretnék egy ronda kérdést feltenni – ha akarsz válaszolni rá, ha nem, hát nem... Gyurka bácsinak állandóan fájt, hogy nem szerezzük meg a saját tizenkettőnket. Tényleg „csak” egy családi vállalkozás ez a Bokor, vagy csak még nem találtuk meg a formáját annak, hogy szélesebb körből, külsőkkel is ismerkedjünk, barátkozzunk, csoportokat hozunk létre? Hiszen a Bokor életvitel, életszemlélet, életmód egy hatalmas dolog és a legnagyobb hiánycikk a mai világban?

Ebből az van, hogy családon belül sem megy. Van azért több család, akik igazán minden tagjában és egészben is élenjárnak, együtt. Még ott sem megy maradéktalanul, ahol minden adottság, lélek, képzettség, erő megvan. A többi családnál pedig nem is látszanak a gyerekek. Néha fel-feltűnnek, aztán eltűnnek. Az enyémekek közül is kettő volt Bokorközösségben, de most már másutt érdekeltek. Sajnos a megismert Bokor-tartalmak nem élnek bennem már olyan dübörgő erővel, hogy hirdetni tudjam "akár alkalmas, akár alkalmatlan". Bokorbeli életem már tiszta haszonélvezés. Talán nem éltem meg igazán, nem vált vérré bennem...

Csodálkozva néztem rá. Amiről beszélt eddig abban, igen benne volt az, hogy kapni is kell, hiszen másképp nem lehet adni, de ennyire azért nem kellene semmibe venni a kezdeti impulzus élet átalakító hatását. Ez túlzott szerénység. Akkor nem értek valamit - mondtam. A Bokorünnep tele volt fiatalokkal, fiatal tizen- és huszonevesekkel.

Talán ismerősök, barátok voltak. Nem ismerem őket.

Ha így van, akkor hogyan megy tovább, nem a forma, mert az mehet, hanem az ügy, a munka – ahogy Jézus nevezte?

A munka olyan embereken fordul, akiknek karizmájuk van. Nem akarok neveket említeni, de olyanokon fordul, akiknek az adottságaik megvannak a vonzáshoz. Voltak ilyenek, akik elmentek, például Gyusza és vannak most is ilyenek, például a Gyuri, aki, mint egy jehova tanúja, még a vonaton is vonzza az embereket. Vagy Laci és Bandi, aki sok embert elért. Náci is összehozta a maga népét, és az első, második nemzedék több tagja. Én magam nem tudtam. Csoportomat is Lacitól örököltem. Hát igen. A Domi és a Rezső tér tele volt emberekkel. Hihetetlenül nagyhatású ember volt. Most is nagyon

keményen és előrelátóan ő viszi a Bokrot. Ha ő nem kapja össze az embereket, akkor nagyon megsínylette volna Gyurka halálát a Bokor. Szóval potens, karizmatikus emberekből egyre kevesebb van. Ugyanakkor ott a kettes régió. Száz ember, két KV-képviselővel. Csupa fiatal, akiknek nőni kell. Két éve a Bokorünnepet ők csinálták és nagyon jól. Nem érzik még az erejüket, családot alapítanak, tanulmányaikat végzik. Türelem kell hozzájuk még. Például a Berci – nagyon értelmes, jó adottságú, jó gondolkozású fiatalember. Jobban kellene aktivizálni. Gyurka értett ehhez. Nem azt mondta: gyertek, ha van kedvetek, hanem: ezt csináljuk meg! Nem lehetett nemet mondani. Ez a karizmatikus ember. Valaki a Gyökerben mondta minap, hogy ha nem lett volna a Bokor csoportrend, hogy készülni kell, előadni, szervezni, akkor negyed annyit sem lenne képes megtenni. Fel kell nőni! A feladatok növelik meg az embert: kapd össze magad és csináljuk meg! Ha nem sikerül az nem számít. A munka számít. És ha sikerélmény van, akkor a következő már könnyebb és lesz önbizalmod. Ezt kellene a Fiatalokban növelni. Én is inkább lökdöső vagyok, mint hogy magam menjek bele, de amikor előjött ez a Bokortábor ügy, hát... A közösséghez tartozás, az ilyen közösséghez tartozás élményét mégiscsak a Bokortábor adja meg. Hát nem tudtam megállni és jelentkeztem... és aztán még jelentkezett ez is, az is és most már tizenöten vagyunk. Itt van megint ugyanaz a kezdeti impulzus, csak kicsiben. Meg kell szólítani személyesen az embereket, nem drótposta vagy plakát! Ahogy Bőjte Csaba mondta egyik Bokortáboron: elindul az ember és egyszer csak ott egy fal, és ahogy közelebb megy hozzá látja, hogy csak köd.

Még egyet kérdezek. Nekem állandóan visszatérő kérdésem, hogy mit lehet egy ismeretlen fiatalembernek mondani, ha rám talál, miért jöjjön el egy csoportba, egy közösségbe és miért pont ebbe? Te mit tudnál mondani neki azon kívül, hogy gyere el közénk?

Ehhez egy szektás adottság kellene, ami nekünk nincs meg. Ott vannak nyitott gyülekezeti programok, ahol ezeket az újakat azonnal átölelik. Egy ilyen kis, zárt közösségben ez nem megoldható. Próbáltuk mi is a Bokorportán filmvetítés vagy az Ökocsoport, de nem jöttek. Ha egy szektába bemész, akkor szeretettel megfognak, körülvesznek, azonnal megérzed a légkörét. Van ismerősöm, aki, ötven éven felül katolikus múltját otthagya csatlakozik egy ilyen közösséghez. Ezek persze nem töltekező gyülekezetek, hanem leadók, de hatalmas a vonzásuk olyanokra, akik a közösség melegére vágnak. Ezekben látványos szeretetlégkör van. Mi is abban vagyunk a mi kis közösségünkben, de kívülről jövővel nem tudunk mit kezdeni. Györgyiné is jelentkeznek a Bokorportálon és

nincs, kihez küldje, hova hívja meg őket, nincs, aki felkarolná, bevezetné, növelné és alkalmassá tenné a közösségi munkára. Pedig itt van minden érték, minden érték elérhető, hozzáférhető, van szeretet is, munka is és együttérzés is. „Tanítvánnyá lenni és tanítvánnyá tenni” – ahogy Gyurka bácsi mondta. Megmaradnak ezek a szlogenek a fejben és a szívben is. Igen valamit ki kellene nyitni, de ehhez is idő és ember kell.

Aztán már csak beszélgettünk, úgy szabadon locsifecsítettünk, mint akik már évek óta ismerik egymást. Valamit meséltem Neki az életünkről is, hiszen adatokat alig tudunk egymásról. És az adatok fontosak. Felírta a drótpostacímét és telefonszámát is. Elbúcsúztunk abban a tudatban, hogy kicsik és nagyok, erősek és gyengék mind testvérek vagyunk Isten Országában. És vége. Elváltunk. Elváltunk?

GROMON ANDRÁS

RAJONGÓ VAGY REALISTA?

„Ha csak akkora (Istenbe vetett) bizalmatok lesz is, mint a mustármag, és azt mondjátok az eperfának: Szakadj ki tövestül, s verj gyökeret a tengerben! – engedelmeskedni fog nektek” (Lk 17,6). Ilyen kijelentést hallva az emberben könnyen fölvetődik a kérdés: **Rajongó volt-e Jézus?** Nem nehéz ugyanis elképzelni, hogy aki ilyet mond, annak csillog a szeme, kicsit eszelős a tekintete, patetikus a hangja, hevesen dobog a szíve, valami túlvilági tűz árad belőle (mint Pasolini *Máté evangéliuma* című filmjének Jézusából).

Érdeemes átlapozni az evangéliumokat, azt keresve, vannak-e még Jézusnak hasonló megnyilatkozásai. Felszínes kereséssel is rábukkanhatunk vagy két tucatra:

„Az idő betelt, elközelgett Isten országa (Mk 1,15); az Úr lelke van rajtam, ő küldött engem (Lk 4,15-19); Jónásnál nagyobb van itt... Salamonnál nagyobb van itt (Mt 12,38-42); ne legyetek gondban étel, ital, ruha, lakás miatt: nézzétek az ég madarait és a mezők virágait (Mt 6,25-33); kérjétek és kaptok, keressetek és találtok (Mt 7,7-11); adjatok, és adnak majd nektek is (Lk 6,38); ne vigyetek az útra tarisznyát, se két ruhát: megérdemli a munkás az ellátását (Mt 10,10); ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is; ha elveszik a kabátodat, add oda az ingedet is (Mt 5,38-42); ha a szemed tévútra visz, vájd ki; ha a kezed tévútra visz,